

Arrest

**nr. 201 618 van 23 maart 2018
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DE VOS
Elisabethlaan 25
8820 TORHOUT**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 12 juli 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 juli 2017 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 januari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat B. DE VOS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 10 juli 2007 dient de verzoekende partij een visumaanvraag type D in, in functie van haar studies aan de Hogere Zeevaartschool in Antwerpen.

1.2. Op 19 juli 2007 wordt het visum type D toegekend.

1.3. Op 9 september 2007 komt de verzoekende partij België binnen.

1.4. Op 22 november 2007 wordt de verzoekende partij in het bezit gesteld van een A-kaart.

1.5. Op 20 maart 2012 legt de verzoekende partij samen met mevrouw R.K. een verklaring wettelijke samenwoning af. Op dezelfde dag dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

- 1.6. Op 19 oktober 2012 wordt de verzoekende partij in het bezit gesteld van een F-kaart.
- 1.7. Op 13 december 2013 worden de verzoekende partij afgevoerd van ambtswege, waarna haar F-kaart wordt gesupprimeerd op 9 januari 2014.
- 1.8. Op 4 maart 2016 wordt de wettelijke samenwoning tussen de verzoekende partij en haar partner stopgezet.
- 1.9. Op 6 oktober 2016 legt de verzoekende partij samen met mevrouw E.S. een verklaring wettelijke samenwoning af.
- 1.10. Op 2 februari 2017 wordt een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld naar aanleiding van een proces-verbaal.
- 1.11. Op 2 februari 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 197 992 van 15 januari 2018 verwerpt de Raad voormeld beroep.
- 1.12. Op 14 februari 2017 verleent het parket een negatief advies betreffende de verklaring wettelijke samenwoning vermeld in punt 1.9.
- 1.13. Op 15 februari 2017 neemt de ambtenaar van de burgerlijke stand een beslissing tot weigering van registratie van de wettelijke samenwoning. Tegen voormelde beslissing dienen de verzoekende partij en mevrouw E.S. een beroep in bij de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen.
- 1.14. Op 3 juli 2017 wordt een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld.
- 1.15. Op 3 juli 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.
- 1.16. Op 3 juli 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een inreisverbod. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

(...)

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij

beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering 03.07.2017 gaat gepaard met dit inreisverbod (2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 02.02.2017. een vroegere beslissingen tot verwijdering werd dus niet uitgevoerd.

Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen.

Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Op 06.10.2016 deed betrokkene te Antwerpen een verklaring van wettelijke samenwoning met een 13 jaar oudere Belgische onderdane (S.E. (...)). Op 15.02.2017 weigerde de stad Antwerpen deze wettelijke samenwoning te registreren na negatief advies van het Parket van Antwerpen, nadat was vastgesteld dat betrokkene trachtte een wettelijke samenwoning te laten registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht.

De weigering van registratie van wettelijke samenwoning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een inreisverbod geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Hoedanook toont betrokkene niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het louter feit dat Mevr. E. (...) niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Tunesië. Zowel betrokkene als Mevr. E. (...) wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

Op 02.02.2017 werd door de politie van Antwerpen aan betrokkene een bevel betekend om uiterlijk op 04.03.2017 het grondgebied te verlaten.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven.

Het beroep tegen de weigeringsbeslissing van de stad Antwerpen om de wettelijke samenwoning te registreren, dat betrokkene indiende bij de Rechtbank van Eerste Aanleg houdt op zich geen schending in van artikel 8 van het EVRM.

Bovendien ressorteren vorderingen die betrekking hebben op wettelijke samenwoning zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is.

Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel puren. In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat de samenwoning alsnog mag geregistreerd worden, kan betrokkene bij de voor hem bevoegde Belgische vertegenwoordiging een intrekking van dit inreisverbod en een visumaanvraag indienen op grond van deze geregistreerde samenwoning.

Betrokkene heeft bovendien niet geaarzeld om tijdens zijn verblijf in België veelvuldig te openbare orde te schaden. Door de Belgische politie werd ten laste van betrokkene een maal pv opgesteld wegens oplichting met Door de Belgische politie werd ten laste van betrokkene een maal pv opgesteld wegens oplichting met internet (pv nr DE.20.L4.015273/2015 van de politie van St Niklaas); 2 maal pv opgesteld wegens ontvluchting van gevangenen (pv's van de politie van Antwerpen nrs AN.16.LB.145365/2012 en AN.16.LB.158178/2015); een maal pv opgesteld wegens opzettelijke slagen en verwondingen (pv van de politie van Antwerpen nr AN.41.LB.029998/2015); twee maal pv opgesteld wegens gewone diefstal (pv's van de politie van Antwerpen nrs AN.12.LB.085691/2009 en AN.12.LB.011875/2010) en twee maal twee maal pv opgesteld wegens zware diefstal (pv's van de politie van Antwerpen nrs AN.17.LB.127690/2011 en AN.17.LB.142486/2011).

Op 22.03.2011 werd betrokkene door de CR van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 maanden wegens diefstal.

Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar."

1.17. Op 6 juli 2017 wordt aan de verzoekende partij een vragenlijst overhandigd. De verzoekende partij verklaart een duurzame relatie te hebben met haar vriendin E.S. en een kindje te hebben in Frankrijk.

1.18. Op 11 juli 2017 vertrekt de verzoekende partij zonder verzet.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 74/11, §1, tweede lid en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 6.2 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) *iuncto* het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

De verzoekende partij stelt dat voormelde bepalingen en beginselen geschonden zijn doordat uit de bestreden beslissing onvoldoende onderzoek en/of afweging van de specifieke omstandigheden blijkt. Na het citeren van de motieven voor het afleveren van het inreisverbod, betoogt de verzoekende partij als volgt:

"De duurtijd van het inreisverbod werd vastgelegd op de maximumtermijn van 3 jaar.

Hierbij dient de verwerende partij in eerste instantie rekening te houden met de specifieke omstandigheden waarin verzoeker zich bevindt.

Er moet bijgevolg een onderzoek naar of een afweging van de specifieke omstandigheden van het geval van verzoeker blijken uit de bestreden beslissing (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900), op grond waarvan verwerende partij besloot een bepaalde termijn op te leggen (zie bv. RvV van 29 juni 2015, nr. 148 746). De motivering dient correct te zijn, en te steunen op juiste feiten.

Dit is in casu niet het geval.

Er wordt verwezen naar een aantal PV's en een veroordeling.

Waar de verwerende partij om een inreisverbod van meteen drie jaar op te leggen zich steunt om deze strafrechtelijke gegevens, dienen deze wel correct te zijn. Dit is in casu niet het geval.

De verwerende partij stelt vooreerst dat verzoeker veelvuldig de openbare orde zou hebben geschaad. Waar wordt verwezen naar het veelvuldig karakter, schendt de overheid voormelde bepalingen, gezien het slechts om één enkel feit gaat.

Er wordt verwezen naar de veroordeling door de correctionele rechtbank van Antwerpen.

Verzoeker werd inderdaad veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen.

Dit gebeurde evenwel in 2011. In 2012 – dus na deze veroordeling – is verzoeker in het bezet gesteld geweest van een F-kaart. Aldus heeft de overheid toen geoordeeld dat de opgelopen veroordeling het verblijf van verzoeker niet in de weg stond en er dus geen gevaar was voor de openbare orde.

Waar de overheid in 2012 dit gegeven niet als een gevaar beschouwde, kan ze thans, vele jaren later, niet plots ditzelfde gegeven dat ondertussen enorm aan actualiteit heeft ingeboet, plots wel als een gevaar beschouwen.

Bovendien wordt thans gesteld dat verzoeker zou veroordeeld geweest zijn tot een gevangenisstraf van 3 maanden. Dit is niet correct. Verzoeker werd veroordeeld als hoofdstraf tot een werkstraf, niet tot een gevangenisstraf.

Doordat de werkstraf omwille van redenen buiten de macht van verzoeker niet kon worden uitgevoerd, werd de vervangende gevangenisstraf uitgevoerd door middel van een enkelband. Dit verandert echter niets aan het feit dat verzoeker werd veroordeeld tot een werkstraf.

De elementen waarop de overheid zich baseert bij het beslissen tot een inreisverbod van 3 jaar zijn dus verkeerd.

Verder is verzoeker nooit veroordeeld geweest.

Er wordt verder verwezen naar een aantal PV's die zouden opgesteld geweest zijn.

De overheid houdt geenszins rekening wordt gehouden met het feit dat verzoeker onschuldig is tot het tegendeel bewezen is in een strafrechtelijke procedure. Hiermee wordt artikel 6.2 EVRM geschonden.

Een proces-verbaal op zich maakt geen veroordeling, noch bewijs uit van een strafrechtelijk(e) inbreuk/misdrijf.

Mocht het tot een strafrechtelijke procedure komen aangaande die pv's, dan zal verzoeker zich in die dossiers kunnen verdedigen, en zal zijn onschuld en a fortiori de vrijspraak blijken.

Er kan dan ook geen beslissing worden genomen op grond van de motivering dat verzoeker de openbare orde zou kunnen schaden, gelet op een aantal pv's die geenszins enig strafrechtelijk feit in hoofde van verzoeker aantonen.

Verzoeker weet verder niet hoe de verwerende partij aan deze gegevens komt, verzoeker valt volledig uit de lucht, weet zeker dat hij met de vermelde feiten niets te maken heeft, en zal in geval van strafrechtelijke vervolging dan ook vrijgesproken worden.

Wat het pv wegens oplichting met internet betreft: verzoeker heeft in de verste verte geen idee waar dit over gaat. Verzoeker heeft zelf geen enkele kennis van computers, en was omwille van zijn werk meestal op zee aan het varen, waar hij geen toegang had tot internet. Verzoeker heeft geen idee waarover dit gaat, maar hij weet dat hij hier niets mee te maken heeft.

Wat de pv's wegens ontvluchting van de gevangenis betreft, valt verzoeker ook uit de lucht. Verzoeker heeft nooit een gevangenis ontvlucht. Verzoeker is veroordeeld geweest tot een werkstraf. Door omstandigheden bleek dat die werkstraf niet kon uitgevoerd worden, waarna de vervangende straf werd uitgevoerd door middel van een enkelband. Verzoeker heeft deze straf correct thuis uitgezeten. Verzoeker heeft dan ook geen idee waarom deze pv's zouden slaan. Verzoeker is onschuldig.

Ook wat de slagen en verwondingen betreft heeft verzoeker het raden.

Verzoeker is formeel dat hij nooit iemand enige slagen heeft toegediend. In geval van proces zou ook hier zijn onschuld blijken.

Hoe dan ook is verzoeker onschuldig totdat zijn schuld in rechte is komen vast te staan (art. 6.2 EVRM) – quod non in casu.

Wat de gewone diefstal betreft: dit is correct, doch dit zijn geen afzonderlijke feiten maar wel de feiten waarvoor verzoeker veroordeeld is geweest tot een werkstraf. Verzoeker heeft die straf ondergaan, waarna hem een F-kaart werd toegekend, hetgeen impliceert dat louter deze feiten niet werden aanzien als een gevaar voor de openbare orde.

Hoe dan ook dient de verwerende partij minstens een onderzoek te voeren naar de specifieke omstandigheden van verzoeker, alvorens een beslissing tot inreisverbod te nemen, en daarbij een bepaalde termijn op te leggen.

In casu werd de beslissing genomen op grond van diverse verkeerde veronderstellingen.

Door geen correct onderzoek te verrichten naar de specifieke omstandigheden van verzoeker, en geen afweging te maken van de banden die hij heeft met België, schendt verwerende partij de voormelde bepalingen.

Het middel is gegrond.”

3.2. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 voorziet dat de motivering van een bestuurlijke beslissing de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoekende partij een inreisverbod wordt opgelegd omdat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd. Er wordt verduidelijkt dat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat haar werd betekend op 2 februari 2017, dat zij hardnekkig weigert aan de terugkeerverplichting te voldoen. Wat betreft de duur van het inreisverbod wordt verduidelijkt dat de verzoekende partij een inreisverbod wordt opgelegd voor drie jaar. De redenen worden toegelicht als volgt: “Op 06.10.2016 deed betrokkene te Antwerpen een verklaring van wettelijke samenwoning met een 13 jaar oudere Belgische onderdane (S.E. (...)). Op 15.02.2017 weigerde de stad Antwerpen deze wettelijke samenwoning te registreren na negatief advies van het Parket van Antwerpen, nadat was vastgesteld dat betrokkene trachtte een wettelijke samenwoning te laten registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. De weigering van registratie van wettelijke samenwoning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een inreisverbod geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Hoedanook toont betrokkene niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het louter feit dat Mevr. E. (...) niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Tunesië. Zowel betrokkene als Mevr. E. (...) wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Op 02.02.2017 werd door de politie van Antwerpen aan betrokkene een bevel betekend om uiterlijk op 04.03.2017 het grondgebied te verlaten. Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Het beroep tegen de weigeringsbeslissing van de stad Antwerpen om de wettelijke samenwoning te registreren, dat betrokkene indiende bij de Rechtbank van Eerste Aanleg houdt op zich geen schending in van artikel 8 van het EVRM. Bovendien ressorteren vorderingen die betrekking hebben op wettelijke samenwoning zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel puren. In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat de samenwoning alsnog mag geregistreerd worden, kan betrokkene bij de voor hem bevoegde Belgische vertegenwoordiging een intrekking van dit inreisverbod en een visumaanvraag indienen op grond van deze geregistreerde samenwoning. Betrokkene heeft bovendien niet geaarzeld om tijdens zijn verblijf in België veelvuldig te openbare orde te schaden. Door de Belgische politie werd ten laste van betrokkene een maal pv opgesteld wegens oplichting met Door de Belgische politie werd ten laste van betrokkene een maal pv opgesteld wegens oplichting met internet (pv nr DE.20.L4.015273/2015 van de politie van St Niklaas); 2 maal pv opgesteld wegens ontvluchting van gevangenen (pv's van de politie van Antwerpen nrs AN.16.LB.145365/2012 en AN.16.LB.158178/2015); een maal pv opgesteld wegens opzettelijke slagen en verwondingen (pv van de politie van Antwerpen nr AN.41.LB.029998/2015); twee maal pv opgesteld wegens gewone diefstal (pv's van de politie van Antwerpen nrs AN.12.LB.085691/2009 en AN.12.LB.011875/2010) en twee maal twee maal pv opgesteld wegens zware diefstal (pv's van de politie van Antwerpen nrs AN.17.LB.127690/2011 en AN.17.LB.142486/2011). Op 22.03.2011 werd betrokkene door de CR van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 maanden wegens diefstal.” Betreffende de duur van het inreisverbod wordt geconcludeerd dat uit voorgaande motieven en in het belang van de immigratiecontrole, een inreisverbod van drie jaar meer dan proportioneel is gelet op de hardnekkigheid van de verzoekende partij om illegaal op het grondgebied te willen verblijven alsook dat uit onderzoek van het dossier niet blijkt dat er specifieke omstandigheden zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de toepasselijke wettelijke bepaling artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”.

3.5. Het bestreden inreisverbod werd opgelegd overeenkomstig artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet: de verzoekende partij heeft geen gevolg gegeven aan een vroegere beslissing tot verwijdering. In de bestreden beslissing wordt verduidelijkt dat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat haar werd betekend op 2 februari 2017. De verzoekende partij betwist niet dat ten aanzien van haar een inreisverbod kon worden opgelegd.

3.6. De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld “door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”. Uit de beslissing aangaande het bepalen van de duur van het inreisverbod moet dus – zoals de verzoekende partij ook terecht voorhoudt – een onderzoek naar of afweging van de specifieke omstandigheden van het geval blijken (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900). Het verplicht opleggen van een inreisverbod impliceert niet dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd. De duur van het inreisverbod moet overeenkomstig artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet immers worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. Derhalve is een specifieke motivering vereist die de gekozen duur van het opgelegde inreisverbod verantwoordt (RvS 26 juni 2013, nrs. 272.898 en 227.900). Dit betekent echter niet dat de gemachtigde moet motiveren waarom niet voor een kortere termijn wordt gekozen.

De Raad wijst er op dat *in casu* op correcte wijze toepassing werd gemaakt van artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet dat voorschrijft dat een inreisverbod wordt opgelegd van maximum drie jaar indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn werd toegestaan of indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd. De verzoekende partij betwist niet dat, ingevolge voormelde bepaling, haar een inreisverbod van maximum drie jaar kon worden opgelegd. *In casu* heeft de verwerende partij beslist de maximumtermijn van drie jaar op te leggen.

3.7. De verzoekende partij betwist voorts niet dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met specifieke omstandigheden bij het bepalen van de duur van het inreisverbod. Zij meent daarentegen dat het onderzoek van de specifieke omstandigheden onvoldoende is daar de motieven (betreffende de duur van het inreisverbod) niet correct zijn en niet steunen op de juiste feiten. De verzoekende partij betoogt dat verwezen wordt naar een aantal processen-verbaal (hierna: PV's) en een veroordeling. Zij meent dat de strafrechtelijke gegevens waarop de verwerende partij zich steunt om een inreisverbod van drie jaar op te leggen, niet correct zijn. De verzoekende partij meent dat de in haar middel aangehaalde bepalingen geschonden zijn daar de verwerende partij stelt dat zij de openbare orde veelvuldig geschonden heeft, terwijl het slechts om één feit gaat, waar gewezen wordt naar een veroordeling door de correctionele rechtbank van Antwerpen. Zij erkent veroordeeld te zijn geweest in 2011 en stelt dat zij in 2012 in het bezit gesteld geweest is van een F-kaart en dat aldus de overheid toen geoordeeld heeft dat de opgelopen veroordeling haar verblijf niet in de weg stond en er dus geen gevaar was voor de openbare orde. Zij verduidelijkt dat waar de overheid in 2012 dit gegeven niet als een gevaar beschouwde, ze thans, vele jaren later, niet plots hetzelfde gegeven dat intussen enorm aan actualiteit heeft ingeboet, wel als een gevaar kan beschouwen. Bovendien wijst zij erop dat wordt gesteld dat zij veroordeeld zou zijn geweest tot een gevangenisstraf van drie maanden, dat dit niet correct is, dat zij werd veroordeeld als hoofdstraf tot een werkstraf en niet tot een gevangenisstraf. Zij stelt dat omwille van redenen buiten haar macht de werkstraf niet kon worden uitgevoerd waardoor een vervangende gevangenisstraf werd uitgevoerd door middel van een enkelband, dat dit echter niets verandert aan het feit dat zij veroordeeld werd tot een werkstraf. Zij meent dan ook dat de elementen waarop de verwerende partij zich baseert om te beslissen tot een inreisverbod van drie jaar verkeerd zijn.

Voorts wijst de verzoekende partij er op dat zij verder nooit is veroordeeld, dat verwezen wordt naar een aantal PV's die zouden zijn opgesteld, doch dat de overheid geen rekening houdt met het feit dat zij onschuldig is tot het tegendeel bewezen is in een strafrechtelijke procedure, dat artikel 6.2. van het EVRM geschonden is. Zij stelt dat een proces-verbaal (hierna: PV) geen veroordeling uitmaakt, noch bewijs is van een strafrechtelijke inbreuk of misdrijf en dat mocht het tot een strafrechtelijke procedure komen aangaande die PV's zij zich in die dossiers zal kunnen verdedigen en haar onschuld en vrijspraak zal blijken. Zij meent dat er dan ook geen beslissing kan genomen worden op grond van de motivering dat zij de openbare orde zou kunnen schaden gelet op een aantal PV's die geenszins enig strafrechtelijk feit in haar hoofde aantonen. Verder stelt zij niet te weten hoe de verwerende partij aan deze gegevens komt, dat zij volledig uit de lucht valt en zeker weet dat zij met de vermelde feiten niets te maken heeft en in geval van een strafrechtelijke vervolging dan ook zal worden vrijgesproken. Wat het PV wegens oplichting met internet betreft stelt de verzoekende partij dat zij in de verste verte geen idee heeft waarover dit gaat, dat zij zelf geen enkele kennis heeft van computers en omwille van haar werk meestal op zee aan het varen was, waar zij geen toegang had tot internet, dat zij geen idee heeft waarover dit gaat, maar weet dat zij hier niets mee te maken heeft. Wat de PV's wegens "*ontvluchting van de gevangenis*" betreft, stelt de verzoekende partij evenzeer uit de lucht te vallen. Zij stelt nooit een gevangenis te hebben ontvlucht en wijst er op dat zij werd veroordeeld tot een werkstraf, dat door omstandigheden bleek dat die werkstraf niet kon uitgevoerd worden waarna een vervangende straf door middel van een enkelband werd uitgevoerd, dat zij deze straf correct heeft uitgezeten, dat zij dan ook geen idee heeft waarop de PV's zouden slaan, dat zij onschuldig is. Ook wat de slagen en verwondingen betreft, stelt de verzoekende partij hier niets van af te weten en stelt formeel dat zij nooit enige slagen heeft toegediend, dat in geval van proces ook hier haar onschuld zal blijken, dat hoe dan ook zij onschuldig is totdat haar schuld in rechte is komen vast te staan, wat *in casu* niet het geval is.

Over de gewone diefstal stelt de verzoekende partij dat dit correct is, maar dat dit geen afzonderlijke feiten betreffen, doch wel de feiten waarvoor zij is veroordeeld tot een werkstraf, dat zij haar straf heeft ondergaan, waarna haar een F-kaart werd toegekend, hetgeen impliceert dat louter deze feiten niet werden aanzien als een gevaar voor de openbare orde.

De verzoekende partij herhaalt dat de bestreden beslissing genomen werd op grond van diverse verkeerde veronderstellingen, dat door geen correct onderzoek te verrichten naar de specifieke

omstandigheden, en geen afweging te maken van de banden die zij heeft met België, de verwerende partij de in het enig middel aangevoerde bepalingen schendt.

3.8. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij aldus de correctheid van de gegeven motieven voor het bepalen van de duur van het inreisverbod betwist alsook meent dat niet met alle specifieke omstandigheden rekening werd gehouden nu geen afweging gemaakt werd van de banden die zij heeft met België.

3.8.1. De Raad wijst er vooreerst op dat de openbare orde-overwegingen niet hebben geleid tot een toepassing van artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat een inreisverbod van meer dan vijf jaar mogelijk maakt omwille van *“een ernstige bedreiging (...) voor de openbare orde of de nationale veiligheid”*. De openbare orde-overwegingen vormen een verantwoording voor het feit dat werd gekozen voor de maximumtermijn van drie jaar zoals bedoeld in artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de verzoekende partij tijdens haar verblijf in België niet heeft gearzeld veelvuldig de openbare orde te schaden waarbij verwezen wordt naar verschillende opgestelde processen-verbaal uit 2010, 2011 en 2015 alsook naar een veroordeling door de correctionele rechtbank van Antwerpen van 22 maart 2011 wegens diefstal.

De afwezigheid van een veroordeling of vervolging op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing staat de beoordeling dat de verzoekende partij de openbare orde heeft geschaad niet in de weg. Niets belet de gemachtigde van de staatssecretaris immers om een standpunt in te nemen met betrekking tot feiten die niet of nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (*cf.* RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388) of die zelfs door het parket geseponeerd werden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Gelet op de motieven in de bestreden beslissing waar gewezen wordt op de verschillende PV's waarbij de verzoekende partij betrokken was bij oplichting met internet, ontvluchting van gevangenen, opzettelijke slagen en verwondingen, gewone diefstal en zware diefstal, kan de verzoekende partij niet dienstig voorhouden dat de verwerende partij verkeerdelijk voorhoudt of onzorgvuldig handelt waar zij stelt dat de verzoekende partij de openbare orde veelvuldig geschonden heeft, terwijl het slechts om één feit gaat waarbij zij veroordeeld werd.

Waar de verzoekende partij betoogt dat zij in 2012 in bezit werd gesteld van een F-kaart en aldus door de overheid toen geoordeeld werd dat de opgelopen veroordeling haar verblijf niet in de weg stond en er dus geen gevaar was voor de openbare orde, herhaalt de Raad dat de openbare orde-overwegingen niet hebben geleid tot een toepassing van artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat een inreisverbod van meer dan vijf jaar mogelijk maakt omwille van *“een ernstige bedreiging (...) voor de openbare orde of de nationale veiligheid”*. Het komt de Raad niet foutief of kennelijk onredelijk voor rekening te houden, bij het bepalen van de duur van het inreisverbod, met het feit dat de verzoekende partij veelvuldig de openbare orde heeft geschaad zoals blijkt uit haar veroordeling op 22 maart 2011 wegens diefstal en uit de verschillende PV's die ten laste van de verzoekende partij werden opgesteld wegens oplichting met internet, ontvluchting van gevangenen, opzettelijke slagen en verwondingen, gewone diefstal en zware diefstal. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat het veelvuldig karakter van het schaden van de openbare orde in rekening wordt gebracht bij het beoordelen van de termijn van het inreisverbod, waarbij verwezen wordt naar een veroordeling uit 2011 en PV's uit 2010 en 2011 maar ook naar meerdere PV's uit 2015. Het feit dat de verzoekende partij een F-kaart kreeg na een veroordeling in 2011 (en het opstellen van meerdere PV's in 2010 en 2011), doet dan ook geen afbreuk aan de vaststelling dat de verzoekende partij niet gearzeld heeft om tijdens haar verblijf in België veelvuldig de openbare orde te schaden. Met haar betoog dat de overheid in 2012 haar door haar veroordeling niet als een gevaar beschouwde – gelet op de F-kaart – en haar niet plots op grond van hetzelfde gegeven, dat enorm aan actualiteit heeft ingeboet, wel als een gevaar kan beschouwen, gaat de verzoekende partij voorbij aan het feit dat geoordeeld werd dat zij veelvuldig de openbare orde heeft geschaad onder verwijzing naar een veroordeling in 2011 en naar meerdere lastens haar opgestelde PV's van 2010, 2011 en 2015. Gelet op het feit dat meerdere PV's ook dateren van 2015 kan de verzoekende partij ook bezwaarlijk voorhouden dat het schaden van de openbare orde enorm aan actualiteit heeft ingeboet.

De verzoekende partij betoogt voorts dat het motief dat zij veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van drie maanden, niet correct is, daar zij werd veroordeeld als hoofdstraf tot een werkstraf en niet tot een gevangenisstraf, dat de werkstraf niet kon worden uitgevoerd waardoor een vervangende gevangenisstraf werd uitgevoerd door middel van een enkelband, dat dit echter niets verandert aan het

feit dat zij veroordeeld werd tot een werkstraf. De Raad stelt vooreerst vast dat de verzoekende partij zich beperkt tot een loutere bewering. Zij toont geenszins aan dat zij niet veroordeeld werd tot een gevangenisstraf. Bovendien toont de verzoekende partij ook niet aan – indien er zou kunnen van uitgegaan worden dat het vermelden van drie maanden gevangenisstraf een vergissing betreft daar het gaat om een veroordeling tot een werkstraf – op welke wijze dit gegeven een invloed heeft gehad op de beoordeling van de termijn van het inreisverbod, daar uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat in rekening wordt gebracht dat de verzoekende partij niet gearzeld heeft tijdens haar verblijf in België veelvuldig de openbare orde te schaden. Er blijkt niet dat het al dan niet ernstig karakter van de feiten betrokken werd in de overwegingen. Ten overvloede stelt de Raad vast dat het niet kennelijk onredelijk voorkomt om op grond van de stukken van het administratief dossier te stellen dat de verzoekende partij op 22 maart 2011 veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van drie maanden. Immers blijkt uit de stukken dat de verzoekende partij op 3 mei 2012 werd aangehouden na zelfaanbod en op die datum werd opgesloten in de gevangenis van Antwerpen onder het “gewoon regime – begin detentie”. Uit een stuk ‘Begeleidingsfiche tot verwijdering’, meer bepaald onder punt B ‘Historiek van het dossier’ blijkt ook dat de verzoekende partij op 22 maart 2011 veroordeeld werd door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot ‘3mG’ voor diefstal, dat zij zich heeft aangeboden op 3 mei 2012 en op diezelfde datum werd opgesloten in de gevangenis van Antwerpen, dat een onderbreking van straf plaatsvond en dat zij op 6 oktober 2012 niet is teruggekeerd naar de gevangenis. Het feit dat de verzoekende partij in 2015 onder elektronisch toezicht werd geplaatst doet geen afbreuk aan voormelde vaststellingen.

In zoverre de verzoekende partij zich beroept op het vermoeden van onschuld – daar er een aantal PV's werden opgesteld en een PV geen veroordeling, noch het bewijs van een strafrechtelijke inbreuk uitmaakt –, wordt gewezen op vaststaande rechtspraak van de Raad van State dat het vermoeden van onschuld niet belet dat het bestuur op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid of die zelfs door het parket geseponeerd werden en op basis van vaststaande feiten een beslissing neemt inzake de verblijfsrechtelijke situatie van een vreemdeling (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 11 juni 2015, nr. 231.531). De verzoekende partij kan aldus niet dienstig verwijzen naar de mogelijkheid van vrijspraak bij strafrechtelijke procedure. De verwerende partij dient aldus geen beslissing betreffende de schuld af te wachten om zich uit te spreken over het schaden van de openbare orde. De Raad herhaalt dat de afwezigheid van een veroordeling of vervolging op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing de beoordeling dat de verzoekende partij de openbare orde heeft geschaad niet in de weg staat.

Het “*vermoeden van onschuld*” is een fundamenteel beginsel uit het strafrecht dat onder meer werd gecodificeerd in artikel 6, §2 van het EVRM en heeft betrekking op de bewijslast in het kader van de strafvervolging. Er blijkt niet dat de verzoekende partij zich dienstig kan beroepen op dit beginsel wat het bestreden inreisverbod betreft, dat geen maatregel van strafrechtelijke aard doch een administratieve rechtshandeling is.

Een schending van artikel 6 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Waar de verzoekende partij stelt dat zij niet weet hoe de verwerende partij aan de gegevens betreffende de PV's komt, dat zij volledig uit de lucht valt, wijst de Raad er vooreerst op dat uit het administratief dossier duidelijk blijkt dat de verwerende partij zich heeft gebaseerd op een document “*Portal NLC*”. De in dit document opgesomde PV's handelen over de betrokkenheid van de verzoekende partij bij oplichting met internet, ontvluchten van gevangenen, opzettelijke slagen en/of verwondingen, zware diefstal, verdachte handelingen en gewone diefstal. De verzoekende partij kan als betrokken partij niet dienstig voorhouden niet te weten dat er processen-verbaal werden opgesteld of wat de inhoud ervan is.

Waar zij stelt dat zij niets met de feiten te maken heeft, beperkt zij zich tot een loutere bewering en waar zij stelt dat zij in geval van strafrechtelijke vervolging dan ook zal worden vrijgesproken, beperkt zij zich tot een loutere persoonlijke appreciatie zonder dat zij aantoonst dat de vaststellingen van de gemachtigde foutief of kennelijk onredelijk zouden zijn, zoals blijkt uit wat volgt.

De verzoekende partij stelt dat zij geen idee heeft waarover het PV wegens oplichting met internet gaat. De Raad herhaalt vooreerst dat de verzoekende partij als betrokken partij niet dienstig kan voorhouden niet te weten dat er een proces-verbaal werd opgesteld of wat de inhoud ervan is. Waar zij stelt dat zij geen enkele kennis heeft van computers, beperkt zij zich tot een loutere bewering. Voorts kan ook de stelling dat zij omwille van haar werk meestal op zee aan het varen was, waar zij geen toegang had tot internet, niet aantonen dat de verwerende partij ten onrechte verwezen heeft naar het PV wegens

oplichting met internet, nu de verzoekende partij zelf aangeeft dat zij 'meestal' aan het varen was, waardoor er wel degelijk een tijdspanne was dat de verzoekende partij zich schuldig kon hebben gemaakt aan oplichting met internet. Met het louter ontkennen van de feiten verduidelijkt de verzoekende partij niet waarom de vaststellingen foutief of kennelijk onredelijk zijn.

Wat de PV's wegens "ontvluchting van gevangenen" betreft, stelt de verzoekende partij evenzeer uit de lucht te vallen, waarbij opnieuw gewezen wordt op het feit dat de verzoekende partij als betrokken partij niet dienstig kan voorhouden niet te weten dat er processen-verbaal werden opgesteld of wat de inhoud ervan is. Waar zij erop wijst dat zij veroordeeld werd tot een werkstraf, dat een vervangende straf door middel van een enkelband werd uitgevoerd, wijst de Raad er vooreerst opnieuw op dat de verzoekende partij zich beperkt tot een loutere bewering. Bovendien is het betoog van de verzoekende partij dat zij niet werd veroordeeld tot een gevangenisstraf niet dienstig is, daar uit het document "Portal NLC" dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat er twee PV's werden opgemaakt voor "ontvluchting van gevangenen" en niet voor "ontvluchting van gevangenis". Het betoog van de verzoekende partij dat zij haar straf correct heeft uitgezeten is dan ook niet dienstig. De stelling van de verzoekende partij dat zij onschuldig is, is een persoonlijke appreciatie, doch toont niet aan dat de vaststellingen foutief of kennelijk onredelijk zouden zijn.

Ook betreffende het PV voor opzettelijke slagen en/of verwondingen wijst de Raad er op dat de verzoekende partij als betrokken partij niet dienstig kan voorhouden niet te weten dat er een proces-verbaal werden opgesteld of wat de inhoud ervan is. Waar zij formeel stelt dat zij nooit enige slagen heeft toegediend, wijst de Raad er vooreerst op dat het desbetreffend PV werd opgesteld wegens opzettelijke slagen en/of verwondingen, zoals duidelijk blijkt uit het "Portal NLC" dat zich in het administratief dossier bevindt. Voorts beperkt de verzoekende partij zich opnieuw tot het louter ontkennen van de feiten en tot een loutere persoonlijke appreciatie waar zij stelt dat haar onschuld zal blijken in geval van een proces, doch verduidelijkt zij niet op welke wijze of om welke redenen de vaststellingen van de gemachtigde foutief of kennelijk onredelijk zouden zijn. Waar de verzoekende partij opnieuw stelt dat zij onschuldig is totdat haar schuld in rechte is komen vast te staan, en aldus refereert aan het vermoeden van onschuld, wijst de Raad naar wat hierover hierboven reeds werd gesteld.

Over de gewone diefstal stelt de verzoekende partij dat dit correct is, maar dat dit geen afzonderlijke feiten betreffen, doch wel de feiten waarvoor zij is veroordeeld tot een werkstraf. De Raad stelt vast dat het feit dat de feiten van gewone diefstal worden aangegeven zowel bij het opsommen van de opgestelde PV's als bij de verwijzing naar de veroordeling door de correctionele rechtbank van Antwerpen geen afbreuk kan doen aan het motief dat de verzoekende partij niet gearzeld heeft tijdens haar verblijf in België om de openbare orde veelvuldig te schaden, gelet op de minstens zeven andere processen-verbaal die werden opgesteld omwille van andere feiten. Waar de verzoekende partij opnieuw stelt dat zij haar straf heeft ondergaan, waarna haar een F-kaart werd toegekend hetgeen impliceert dat louter deze feiten niet werden aanzien als een gevaar voor de openbare orde, wijst de Raad naar wat hierover hierboven reeds werd gesteld.

De verzoekende partij toont niet aan dat de verwerende partij is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of kennelijk onredelijk handelde door in haar situatie vast te stellen dat zij de openbare orde veelvuldig heeft geschaad, gelet op de meerdere PV's die werden opgesteld wegens oplichting met internet, ontvluchting van gevangenen, opzettelijke slagen en verwondingen, gewone diefstal en zware diefstal en gelet op de veroordeling op 22 maart 2011 door de correctionele rechtbank van Antwerpen wegens diefstal.

3.8.2. De verzoekende partij betoogt ten slotte dat de verwerende partij geen afweging gemaakt heeft van de banden die zij heeft met België, maar laat na te verduidelijken welke banden met België een kortere duur van het inreisverbod zouden kunnen rechtvaardigen. De verzoekende partij toont aldus niet aan met welke relevante specifieke omstandigheid voor het bepalen van de duur van het inreisverbod de verwerende partij geen rekening heeft gehouden. In zoverre de verzoekende partij doelt op haar relatie met mevrouw E.S., kan de Raad enkel vaststellen dat de verwerende partij deze omstandigheid heeft betrokken in haar overwegingen betreffende de duur van het inreisverbod. De verzoekende partij toont geenszins aan dat de motieven over de afgelegde verklaring van wettelijke samenwoning en het beweerde gezinsleven met mevrouw E.S., foutief of kennelijk onredelijk zijn. De verzoekende partij toont verder niet aan dat haar situatie wordt gekenmerkt door overige specifieke omstandigheden die relevant zijn bij het bepalen van de duur van het inreisverbod en die de verwerende partij er hadden kunnen toe

brenge te beslissen tot een inreisverbod met een minder lange geldingsduur, en waarmee ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden of waaromtrent ten onrechte niet zou zijn gemotiveerd.

3.9. De verzoekende partij slaagt er niet in aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing inzake de duur van de termijn van het inreisverbod steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen, evenmin als een schending van artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

3.10. Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig maart tweeduizend achttien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER